

paper de vidre

www.paperdevidre.tk

nº18 23 de novembre del 2003

PRÒLEG i ENTREVISTA

Marc Romera, escriptor

ESCRITS

- Viatgers de l'infinit a Terrassa – *Eduard Aibar*
Autoretrat – *Jordi Armengol*
Les dues àvies del McDonald's – *Barber de gat*
Pedaç de sant – *Quim Cardús*
La cambra dels somnis – *Ricard Mirabete*
Massatge escrit - *Núria Crispí*
Cròniques grises de diumenge – *Rubèn Intente*
Boca a boca – *Laia Miralles*
Com vèncer el síndrome Bartleby al segle XXI - *Guillem Miralles*
Dietari d'un règim eficaç – *Ferran Peiró*
Djem'a El-Fna – *Sr. Polissó*
Permanència – *Lola Ribó*
Colors de capvespre sense blau – *Joan Soler*
Para l'orella – *Roger Tudó*
H₂O – CAT – *Eduard Vera*

En la realitat de sobrecàrrega informativa, el paper de vidre és una guia per orientar a través del coneixement específic propi de cada experiència individual, amb escrits amb claredat d'idees, concreció, imaginació, i desimboltura i alegria expositives.

P O S I C I Ó

Aquesta revista no es posiciona ni a favor ni en contra del què escriuen col.laboradors, entrevistats i prologuistes. Aquesta revista continua estant molt contenta amb l'elevada predisposició a la participació.

Proper número: 23 de desembre de 2003. Podeu enviar ja els vostres escrits.

paperdevidre@hotmail.com

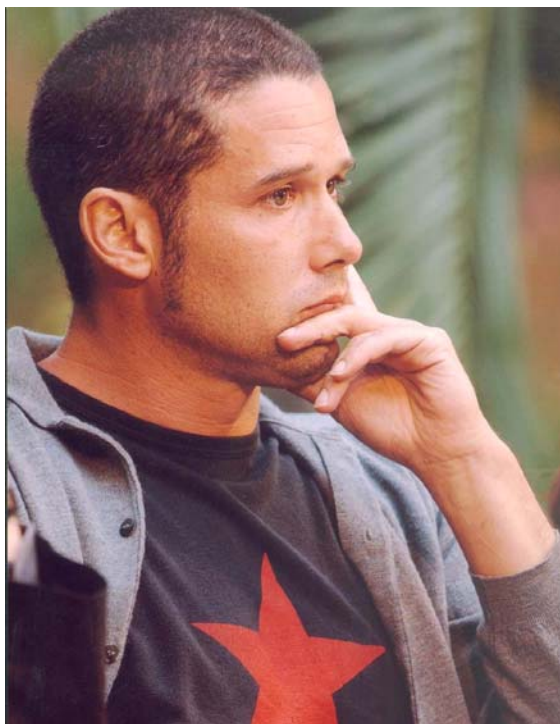
DINS UNA CARCULLA

Pròleg de Marc Romera

Entrevista de Guillem Miralles guimipu@hotmail.com

Marc Romera (Barcelona, 7 juliol 1966)

L'animalogia el va captivar fins que va haver de decidir carrera, i a última hora es va passar a les lletres per culpa del vici d'escriure en el qual va caure als 14 anys. Va estudiar filologia a la Central i als bars de Plaça Universitat. Ha fet d'entrenador de bàsquet, policia naval, professor de secundària, tècnic editorial, corrector, traductor i restaurador. Ha escrit poesia satírica per a Rac-1, i ha col·laborat fent un espai de poesia a Com-Ràdio. Actualment col·labora al Quadern de El País i prepara l'obertura del restaurant Ràdio Ohm. Prepara un llibre de contes. Encara no ha mort.

POESIA

- *AL BALCÓ HI PENJA UN BOSC DE COLOBRES MESQUINES* (Premi Gabriel Ferrater, 1986)
- *GENOLLS DE FUM*, (Premi Amadeu Oller, 1988)
- *DISFRESSES*, Ed. Columna (Premi Martí Dot, 1989)
- *LA MANDRA*, Ed. Columna (Premi L.-Picó, 1993)
- *LA MEL*, Eumo Editorial, 2002
- *LA PAU DEL CRANC*, Ed. Empúries, (Premi St. Cugat de poesia, 2002)

NARRATIVA

- *MALA VIDA*, Angle Editorial

PRÒLEG - DE VEGADES

Si bé és veritat que això de la xarxa desvirtua definitivament el concepte de cànon, també ho és que la desmesura editorial encara li fa més mal a l'assumpte. És a dir, Bloom arrossega raó quan adverteix dels perills de la lliure circulació de matèria literària per internet i de l'accessibilitat de qualsevol text a la penjabilitat informàtica, perquè això és com dir que desapareixen els criteris, és a dir, els sedassos que haurien de vetllar per una mínima qualitat de tot allò que hi ha. És una gran veritat que conviu amb l'altra gran veritat de la llibertat que suposa el tenir-ho tot a mà i el poder-ho fer tot públic sense haver de passar per catalogacions o per decididors amb galons qüestionables, tot i que això permeti que tantíssima porqueria i tantíssima mediocritat circuli i inundi de pàgines que qualsevol escriptor amb un mínim de criteri o autocrítica o pudor mai no s'atreveria a exposar als ulls de navegants tafaners, àvids de qualsevol barroeria. El problema a la inversa resideix en la tasca patètica de l'editor. Si ens mirem amb deteniment què s'edita al món o què s'edita a casa ens adonarem que la merda se'ns menja i es menja les taules de novetats de les llibreries abans de desaparèixer en magatzems o incineradores de llibrots que mai no haurien d'haver estat. La literatura de consum s'ha imposat definitivament a la literatura, i només uns pocs editors aposten pel text amb pretensions canòniques malgrat ser molt conscients de la necessitat que tenen d'anar editant porqueries per subsistir com a negoci. Això fa que el paper de sedàs que hauria de fer l'editor, de decididor del que és bo i el que no ho és, s'estigui desvirtuant a marxades, i que moltíssimes vegades moltíssims textos de qualitat siguin bandejats en nom de la no

comercialitat i de la dificultat o de l'excessiva ambició literària. D'aquests textos, i d'escriptors de textos com aquests, n'hi ha uns quants, i veuen reiteradament com se'ls tanquen les portes del podrit món literari mentre aquestes resten obertes a morenetes atractives que presenten programes a la tele i que escriuen amb una lleugeresa i una manca de profunditat que recorda els arguments de les telenovel·les, o escriptors que fa vint anys que no han escrit una pàgina interessant però que el seu estatus els fa intocables o inqüestionables, o d'altres que per ser amics de qui són o que per dur el cognom que duen o que per pertànyer al món al qual pertanyen ja tenen l'edició de les seves obres assegurades. I què ha de fer el pobre escriptor bandejat, amb la seva vocació i la seva fe? El millor que poden fer és llimar-se les encertades teories de Bloom amb paper de vidre i buscar-se iniciatives com la de la revista internàutica per donar a conèixer el seu esforç. Per això, malgrat els perills globalitzadors i banalitzadors, també en el món literari, que amaga la xarxa, pot arribar a ser molt positiva la possibilitat que ofereix una alternativa com Paper de Vidre, perquè ja se sap que si qui se sent escriptor no pot donar sortida a allò que escriu, no completa el seu cicle de psicoteràpia a través de l'escriptura, i això pot ser perillós per a la seva estabilitat mental. És aquesta, sobretot, la importància del Paper de Vidre i d'altres papers que circulen per la xarxa, carregats de bones lletres que encara no han estat descobertes pel podrit món editorial. Algunes potser hi arribaran, d'altres es cansaran de no arribar-hi, i les més seguiran exposant-se a través d'aquestes iniciatives que tan bon servei fan a la higiene mental i que tan bé ens ajuden a demostrar, constantment, que moltes vegades la veritable literatura no és la que més ven sinó la que millor s'amaga, submergida, en el món de les revistes no vistes.

ENTREVISTA - LA DISSOLUCIÓ DELS LÍMITS

Perquè escrius?

Escriure és la meua psicoteràpia essencial. Escriure per no tornar-se boig o per mantenir a ratlla la bogeria. Perquè no sé fer una altra cosa, malgrat que faig veure que faig altres coses. I suposo, també, que per orgull, per mantenir-me en un camí que vaig decidir prendre de molt jove i voler demostrar-me que vaig escollir bé. I perquè malgrat el turment que significa escriure, la gratificació és enorme.

A LA PAU DEL CRANC, el teu últim llibre de poesia, el llenguatge té molta força expressiva, i ahora és molt treballat. No tens por de crear barreres a la comprensió del lector?

He optat cada vegada més per una poesia críptica, que requereix de part del lector una actitud desperta. La poesia que ho dóna tot fet, així com la poesia sincera, em semblen, i en això em recolzo en Barthes, poesia dolenta. Crec que la poesia contemporània ha abandonat d'una manera definitiva el discurs prosaic i cada vegada més es recolza en la força de la paraula, sovint d'una sola paraula, que esdevé símbol i al voltant de la qual la resta de sintaxi del llenguatge fa només de coixí per recolzar l'expressivitat d'aquesta paraula. Els poemes han passat, o haurien d'haver passat, de ser relat a ser idea, i això crea una barrera en el lector si el lector no entén que no és la intenció significativa de l'autor el que cal buscar, sinó la pròpia, és a dir, la del propi lector. Tants lectors, tantes lectures. És com aproximar-se, humilment, al llenguatge musical.

Sempre es pot innovar en poesia?

Cal innovar en poesia. Tot ha estat dit. I dit molt millor del com ho podem dir nosaltres. Per això, el que cal són maneres noves de dir, de significar, de donar sentit al llenguatge fent-lo veritablement comunicatiu. En aquest aspecte la poesia té encara moltes coses per aprendre dels canvis que he experimentat el món de les arts plàstiques i el món de la música en el darrer segle. La poesia també ha expressat les seves formes d'avantguarda, però encara es pot anar molt més lluny i això passa per la interrelació de les arts i fins i tot per la confusió i la dissolució dels límits.

La paraula "carculla", que surt als teus poemes, i al teu e-mail, quina importància té per a tu?

Bé, això és anecdòtic. Sóc molt aficionat, quasi obsessivament, al món de les cloïsses de mar, cargols i petxines, i carculla és una paraula quasi oblidada del món que designa aquestes fantàstiques

manifestacions arquitectòniques i de disseny que produeix la natura. És una paraula sonora que defineix, també, a parer meu, el món en el qual es tanca l'escriptor per observar el món protegint-se'n, per poder parlar-ne. Els cargols de mar, com els de terra, per més que es tanquin a la seva closca sempre queda el forat, que és com una finestra des de la qual es manté el contacte amb l'exterior. La solitud de l'artista és com la que es pot viure a l'interior de la carculla.

La teva novel·la MALA VIDA parla d'un personatge jove frustrat, de nom H. Tu has dit que t'identifiques amb una generació que ha arribat tard a tot arreu. Però aquesta mateixa generació no vol arribar també molt aviat als llocs al mateix temps?

Suposo que tothom té pressa per arribar als llocs on ha decidit que voldria arribar. Però la meua generació és la generació del "baby boom" o com se digui. Vam néixer quan el franquisme ja agonitzava i no vam poder ser antifranquistes. Vam viure la transició amb l'edat justa per rebre quatre plantofades però sense l'edat per participar-hi activament. Els primers càrrecs de tot tipus (culturals, polítics, etc.) quan vam tenir edat per ocupar-los ja estaven ocupats pels espavilats de la generació dels setantes, l'anterior a nosaltres. No sabíem què fer amb la nostra ideologia, amb la nostra no acceptació de la societat que havíem heretat. Què fer? O prendre el recte camí de la feina segura, el matrimoni, la hipoteca i els fills imitant el model aburguesat dels nostres pares però sense la lluita dels nostres pares per aconseguir-ho, o ser uns perduts i uns desorientats com H.

Per construir el model de prosa tens referents en català?

Sincerament, no tinc cap model en català. Penso que és tot just ara que hi comença a haver escriptors catalans amb un model de llengua a tenir en compte (Jordi Puntí, Francesc Serés, i una mica més veterans poca cosa més que Quim Monzó o Sergi Pàmies), i abans de tot això ens hauríem de remuntar a la prosa meravellosa de Sagarra o a les traduccions de Carner per trobar un català que pogués ser model literari.

I de fora d'aquí?

Sí que tinc models, però són de dubtosa fiabilitat perquè moltes vegades, com en el cas de Thomas Bernhard, els he mamat a través de traduccions. Però et podria parlar de Capote, Auster, Flaubert, Kafka, Proust, Beckett, Mann, Canetti, Dostoievski, Calvino, Yourcenar, Woolf, Nabokov, i un llarguíssim etcètera com a configuradors del meu model narratiu.

La política cultural sempre estarà en confrontació amb el creador?

Si existeix política cultural, sí. Perquè si el creador passa a formar part del proteccionisme de la política cultural esdevé artesà i el seu producte cultural es converteix en producte de consum. En tenim exemples claríssims. A casa nostra, però, fa massa anys que no hi ha política cultural i si n'hi ha és lamentable i està fent molt de mal a molts nivells.

Explica'ns una mica el teu projecte de restaurant (RÀDIO OHM, Muntaner, 55, Barcelona).

Ràdio Ohm neix com un projecte que creu en la desaparició de límits en el món de l'art. El primer projecte cultural del restaurant és el de fer una cuina excel·lent i poder-la degustar en un ambient propici on la part visual i sonora siguin no complement ideal sinó part mateixa del plaer de menjar i veure. L'ambientació estètica del local i la programació musical hi són essencials. També tindrem un espai, que dedicarem a fer recitals poètics, presentacions de llibres, sessions de dj's i accions de tot tipus.

VIATGERS DE L'INFINIT A TERRASSA

Eduard Aibar Puentes

eaibar@uoc.edu

Rasdi i Amiex inicien el viatge al centre galàctic des de l'estació de Torrebonica. Durant mesos els seus cossos han experimentat un lent procés de mutació que els ha fet progressivament immunes al dolor i a la resta de sensacions físiques. Els seus esperits han patit també una transformació paral·lela que els allunya cada cop més de la realitat terrestre i de la irracional societat humana. Fa més d'un any que reben instruccions d'éssers d'una civilització extraterrestre amb un nivell de desenvolupament tecnològic i social que ultrapassa qualsevol utopia literària. Els missatges els arriben mitjançant psicografies i des de fa algunes setmanes els conviden a començar el viatge definitiu, després d'un fracassat intent de convenció mundial amb els líders de les gran potències, per tal d'evitar l'holocaust nuclear que sembla cada cop més imminent. De fet, Rasdi i Amiex han enviat cartes a l'ONU, a Nixon i a Brezniev – mitjançant el director general de la Coca-Cola i una cèl·lula local del partit comunista – per tal d'advertir-los de la catàstrofe que s'acosta.

Per al viatge còsmic, a més d'una fase de purificació prèvia, necessiten desempallegar-se dels seus cossos mortals, que deixaran reposar plàcidament sobre les vies del ferrocarril, amb el clatell recolzat al rail. A les butxaques només una nota críptica: “Els extraterrestres ens criden, pertanyem a l'infinit”.

No és cap guió de pel·lícula. Bé, no ho era llavors, l'any 1972. Era realitat, i com gairebé tota realitat, era una barreja de bocins hiperreals, subreals i virtuals, teixits d'una forma versemblant, per alguns, i delirant, per altres. A la Terrassa dels últims anys del franquisme, Rasdi i Amiex, és a dir, Fèlix Rodríguez i Joan Turu, de 41 i 21 anys, van dibuixar una via sense retorn cap a Ganimedes, un dels satèl·lits de Júpiter on suposadament vivien els alienígenes que reiteradament ens visitaven en els seus plats voladors.

La febre dels plats voladors, la “marcianitis”, efectivament, va arribar també aquells anys a l'Espanya gris i a la vegada terrible de les execucions sumaríssimes, les càrregues policials, el *destape*, el sindicat vertical, la televisió casposa i la repressió física i mental. El meu germà i jo, des de la nostra trista infantesa en el barri obrer de Sants, vam començar a recollir aquelles notícies sorprenents que, de tant en tant, apareixien a les pàgines de successos de diaris i revistes i que omplien amb colors lluents la nostra imaginació. Fenòmens paranormals, naus extraterrestres i pintorescos “contactats” compartien les pàgines d'una carpeta etiquetada amb *dimo* com a “Top Secret”. L'amagàvem al fons d'un armari perquè, com tothom sabia, els *hombres de negre* – sí, aquests que ara es multipliquen sense límit a Matrix - rondaven per tot arreu i eliminaven qualsevol forma de prova o evidència, a més de facilitar el trànsit a millor vida al seus propietaris.

Recordo que la major part d'aquelles notícies sobre ovnis venien de l'estranger, de països com Estats Units i Argentina. Tanmateix, una d'aquelles cròniques ens va captivar especialment, perquè venia d'una ciutat industrial a l'altra banda de la serra de Collserola, a pocs quilòmetres d'on vivíem. Dos treballadors del tèxtil de Terrassa que en el seu temps lliure esdevenien investigadors ufològics, havien deixat que les rodes d'un tren seccionessin els seus colls, entre Torre Alavedra i Mas Cornet, per tal de visitar una civilització extraterrestre als confins del sistema solar.

La policia estava desconcertada, tant per les estranyes circumstàncies del succés, com per la nota que guardaven a la butxaca i per la resta de documents que més tard es van descobrir a les seves llars. Una de les cartes de comiat deia: “[Los extraterrestres] nos han ido MUTANDO lentamente, aunque no en las misma fechas; empero AHORA entienden, como nosotros, que somos unos

EXTRAÑOS en este planeta. De ahí que nos LLAMAN y nosotros identificados hace tiempo como amigos suyos, PARTAMOS con la alegría más inmensa que jamás soñáramos. Nos dirigimos al CENTRO GALÁCTICO”. La consternació en el sòrdid món dels ufòlegs de l'època va ser tan gran que alguns van renegar per sempre més de la seva fe i van decidir dedicar-se a l'àmbit menys convulsiu de l'astronomia divulgativa.

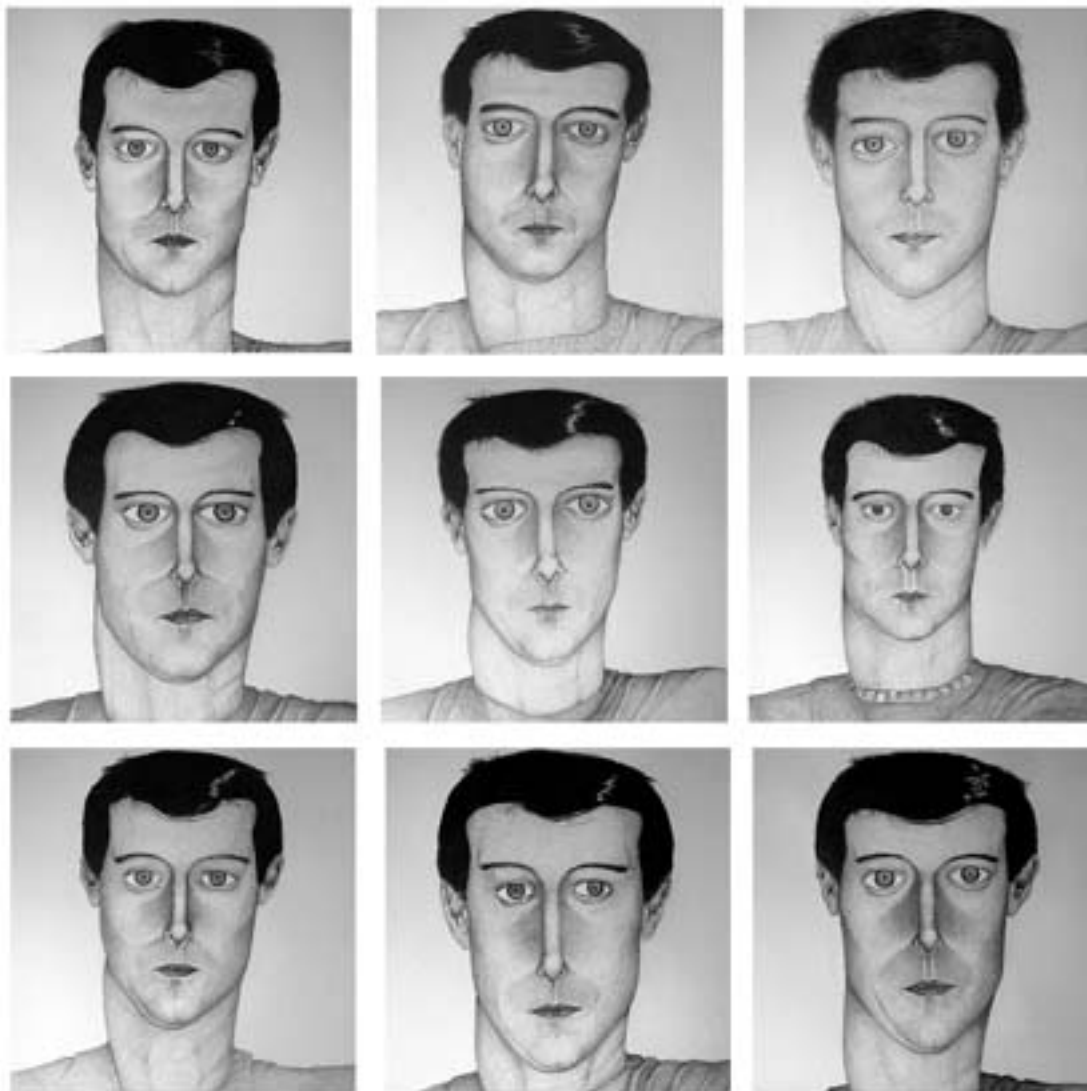
Fa aproximadament dos anys, el meu germà, l'Òscar, que començava a pensar en la seva segona pel·lícula – ja havia dirigit *Atolladero* (1996) amb Pere Ponce i Iggy Pop -, em va demanar que visités la biblioteca municipal de Terrassa per tal de fotocopiar els articles de la premsa local de l'època, sobre el cas del doble suïcidi còsmic. No em va costar gaire trobar-los. A partir d'aquell moment ell i l'altra guionista, Jorge Guerricaecheverría, van començar a arreplegar informacions i documents sobre l'episodi. A Terrassa van parlar amb el comissari que va fer l'atestat del cas i amb alguns membres de les famílies dels dos viatgers galàctics. Posteriorment, en el cercle dels ufòlegs i especialistes en el tema, van trobar també documentació encara més sorprenent sobre els dos mutants.

Amb tot plegat vam poder reconstruir el complex procés que, al llarg d'uns quants mesos, va transformar Fèlix i Joan en Rasdi i Amiex, la insatisfacció i la buidor d'una vida grisa i ensopida en l'últim esglaó al paradís i la recta de Torrebonica en un trampolí cap a Ganimedes. La pel·lícula, que tot just s'acaba d'estrenar – i que no puc deixar de recomanar-vos – amb el títol de *Platillos Volantes*, està protagonitzada per Àngel de Andrés, Jordi Vilches, Pere Ponce i Àngels Poch (vegeu <http://www.plus.es/platillosvolantes/>). Com es diu habitualment, està “basada en fets reals”, tot i que el meu germà creu que seria més apropiat dir “*incréiblement* basada en fets reals”.

AUTORETRAT

Jordi Armengol i Roura

armengolroura@eresmas.com

Aquesta obra està exposada a la Cambra de la Propietat Urbana de Barcelona, Carrer Princesa, 1-3, Barcelona, juntament amb altres obres de l'autor. Es pot visitar l'exposició des del 16 d'octubre fins al 5 de desembre, de dilluns a dissabte, de 10 a 13:30h.

LES DUES ÀVIES DEL MCDONALD'S

Barber de gat

LES DUES ÀVIES DEL MCDONALD'S

Quina esperança ens deixen
Si l'abundància d'aquesta
Ha buidat la lluita per la mateixa?

Quina vellesa ens espera
Si ens ha passat la vida
Entre ponts llisos de pendents suaus
Entre camins laberíntics d'un sol far
Mentre escoltem la història viscuda
Tumultuosa i violenta,
Trista i dubtosa
Alegre i esperançadora
En els records de qui ja no hi són,
En els museus i vitrines que ens han deixat?

Volien una millor vida per nosaltres,
I ens l'han donada tota
De reptes parlats
De llances d'argent
De crueltats oblidades.

Qui ens farà viure els darrers temps,
Sense el descans del guerrer
Ni arbres caiguts
Amb la tristor del plat servit
I amb la buidor del plat cuinat?

PEDAÇ DE SANT

Quim Cardús i Cardellach

joaquimcardus@hotmail.com

PEDAÇ DE SANT

I em torno ignot
després de tot.

Absort com l'acàcia
per la teu gràcia.

Ara ja ho sé: sóc reu
perdut, cercant la veu.

Miriapode corb,
respira el torb.

LA CAMBRA DELS SOMNIS

Ricard Mirabete Yscla

LA CAMBRA DELS SOMNIS

Serà tant fètil com tràgica
la immensitat de la cambra dels somnis.
Escriu a mitja tarda apunts de novembre
al llindar del record del que no fou
i que em retorna amb els repics
del campanar veí.
Penso en tot allò que puc imaginar;
l'ombra que em deixaves quan tornaves a casa,
les línies de tractats hipotètics
que no es van complir.
Ara duc un somni fet a mida
però tu una vida que creixerà.

Aquest poema estava inclòs en "Última ronda", premi Amadeu Oller de poesia de Barcelona, però quedà descartat en la tria final.

MASSATGE ESCRIT

Núria Crispi i Sucarrats

nuied@eresmas.com

Relaxo els colzes sobre la taula i deixo que els dits premin suaument les tecles, amb agilitat però dolçor, els índex acaricien les tecles amb puntets i els polzes van prement la barra separadora, mandrosa i rítmicament, tanco un moment els ulls i em deixo portar per les sensacions. Primer prenc consciència de la posició del cap i la rectifico acostant la barbata al coll, imagino un fil que em tiba la coroneta amunt com si fos una marioneta, inspiro profundament inundant els pulmons d'aire blau estrellat, expiro traient només els estels, deixant per mi el cel. Vaig allunyant tots els pensaments a mesura que m'omple de tranquil·litat i entro en un estat de somnolència conscient. Escolto la meua veu, pausada, la llengua comença a pesar i vocalitzo només el necessari. Unes mans imaginàries passen els dits entre els cabells, des del clatell fins al front, deixant-los despentinats, de manera que queden flotant a l'atzar, pressionen darrera les orelles amb fermesa, resseguint les cervicals fins arribar a l'espatlla on amassen amb destresa tota la musculatura fins que noto un calfred de plaer. L'esquena continua ben recta, repenjada al respatller de la cadira, baixo mentalment per totes les vertebres notant com es van estirant. Els braços cada vegada estan mes enganxats a la taula i els dits han de fer un esforç per desplaçar-se pel teclat, sembla que tinguin plom a les puntes. Poso els peus paral·lels i connecto amb el terra com si anés arrelant, absorbint lentament la força del sòl, els bessons es van afluixant, totes les articulacions de la cama queden lliures de tensions, segueix pujant el corrent terrestre per les venes i l'ajudo amb una profunda inspiració, va passant per tots els òrgans, activant el seu funcionament, queden nets i purificats, sento el cor que cada vegada batega més lent, compassat amb la respiració. Va ascendent per l'esòfag fins que s'introdueix dins la boca, s'aplana la llengua i queda tocant les dents, com una bassa esponjosa. Els llavis queden lleugerament entre oberts, instantàniament les galtes cauen flàccides i tiben el nas avall deixant que rebí i expulsi l'aire per una petita escletxa, els ulls es van tancant, haig de lluitar per mantenir la vista fixa a la pantalla, s'esborren les arrugues del front i quedo un moment pensativa, notant com la cosa més important és el va i ve de la respiració, només es mou el tòrax, els dits queden immòbils.

A poc a poc incremento el ritme de la respiració i vaig sortint d'aquest estat letàrgic. La primera cosa que em ve a la ment és que em faria molt feliç saber que algú ha pogut compartir aquest moment i ara se sent una mica millor.

CRÒNIQUES GRISES DE DIUMENGE – Dissetena Entrega

Rubèn Intente Soler

mussolblau@hotmail.com

Òbviament m'agradaria no haver d'estar escrivint aquesta carta. M'agradaria, sé que no sona bé, però m'agradaria que no haguessis tingut ocasió de dirigir-me aquest grapat de preguntes que has estat valent de fer-me. Avui tots em tracten amb una delicadesa i condescendència mil vegades més incòmoda que els teus comentaris sense embuts. És indubtable que vaig deixar a tothom descol·locat i confós, i m'imagino que des d'Àustràlia es fa encara més difícil entendre què m'ha portat fins on sóc; és comprensible que hakis bandejat la prudència i hakis estat l'únic a demanar-me -gairebé exigir-me- les explicacions que tothom voldria sentir. T'haig de confessar que he passat moltes hores recreant la imatge de tu i de tots els altres intentant trobar les raons i els perquè d'un acte en aparença tan xocant i poc previsible, però, és clar, en el meu imaginari vanitós no m'hi representava pas la possibilitat de ser encara entre vosaltres per donar resposta als interrogants.

Ridícul, ja ho sé, en sóc plenament conscient, tan ridícul com tot el que em precedeix i tot el que m'espera, però és així com ho desitjava: volia endur-me bona part del secret amb mi; volia deixar-vos muts; penjats i sense bases per reconstruir; atordits pel ressò aclaparador d'alguna hipotesi tan ingeniosa com inútil. Ho volia, sé segur que ho volia de veritat. Però ni tan sols aquesta estúpida voluntat presumptuosa no hauria estat satisfeta encara que hagués reïxit en l'intent de suïcidí. Ni tan sols això. Una hora abans de llançar-me al buit vaig deixar caure al fons d'una bústia una carta de despedida absolutament explícita. Patètic, oi? Mentre l'escrivia em fuetjava a mi mateix per no poder esquivar la temptació, em maleïa per no tenir els pebrots de tancar caixa sense buscar cap benefici pòstum. Vaig cometre la baixesa de pretendre obtenir l'aplaudiment o el ressò negat en vida, redactant un adéu ben pompós; un adéu carregat d'intencions indignes d'algú que ha pres la decisió d'apartar-se voluntàriament del joc. Aquest va ser el primer gran error; el segon, sobreviure.

Passo hores ruminant-hi; mai com ara no havia desitjat tant fer girar enrera les agulles del temps, no pas per canviar les arrels de la meua miserable tragèdia particular, això ni m'ho arribo a plantejar, simplement per retocar aquesta gran pífia, aquesta fatxenderia ordinària que malgrat puguis considerar una nimiesa, ara em colpeja l'orgull i em tortura constantment. Un parell de dies abans de l'intent, el divendres al vespre, havia fet una nota breu que a darrera hora vaig substituir per la carta. Llegeix-ne tu el contingut i fes-me, si t'ho puc demanar, l'immens favor d'interpretar tot allò que et calgui interpretar a partir del laconisme que en un moment de major lucidesa vaig triar per epítafi. Fes-me'l si et plau, fes-me el futut favor de tenir-me en una consideració que jo mateix m'he cuidat de negar-me. La nota era molt breu, deia això:

“qui vulgui jugar que em doni la mà, les nenes petites no poden jugar”

Recordes que ho cantàvem al pati de l'escola? No et sembla brillant? Joestic del tot segur que si no l'hagués estripada ara no seria viu. Tot hauria anat com volia. Elegància, eloquència, subtilitat, ironia, sobrietat, cripticisme, esperit lúdic, qualsevol cosa hauria estat millor que aquella deplorable carta infectada de vanaglòria impulsiva i de la impúdica necessitat d'escampar la merda just abans de l'últim sospir. No només he rebut el càstig de restar viu, ara em toca esperar, em toca respirar l'aire fètid d'aquest subsol ofegador, molt més avall d'on mai havia cregut estar, sabent que tard o d'hora hauré de donar comptes dels suposats motius que em van conduir a fer el salt. M'estranya molt que encara no m'hi hagi hagut d'encarar. Tothom en deu anar ple a hores d'ara i sé que els silencis violents o les evasives que percebo de les visites aquí a l'hospital, només responen a la lògica onada de conmisericòrdia que plana en l'ambient. Potser m'equivoco. Potser la persona a qui vaig destinar la carta no s'ha atrevit encara a esbombar-ne el contingut, no ho puc saber, no ha vingut pas a veure'm i dubto molt que ho faci, però més aviat o més tard ho farà, sadollarà la set

de respostes dels meus afligits vetlladors amb els arguments que jo mateix li vaig procurar, arguments que avui em semblen foteses d'una infinita magnitud.

A tu no te'ls explicaré pas, encara em queda dignitat per no embrutar l'apreci que ens uneix amb la porqueria sobreafectada que per desgràcia no em vaig saber censurar. De tota manera, ja en sentiràs a parlar, suposo. Seràs ben lliure de fer-ne la teva pròpia anàlisi, només et demano, això sí, que te la callis, no en vull saber res del què creieu saber de mi. Res.

En tenia de motius per suicidar-me, i tant si en tenia. I ho demostra clarament el mateix fet de no haver-ho aconseguit. Aquest és el gran motiu. Segurament et sembla que no t'estic explicant res, i, en definitiva, no t'ho podria demostrar millor. Ningú no ha pogut preguntar a un suïcida triomfador si les causes que l'impulsaven justificaven prou el seu gest. Ningú no s'atreveix a jutjar als qui assolixen l'objectiu. On és la diferència? La diferència rau en l'èxit. L'èxit és l'única prova de certesa que ens creiem de veritat. L'èxit legitima, acredita, confereix contingut al camí traçat. L'èxit que a mi m'ha estat sistemàticament amputat per decret del destí. Et sembla casual que t'escrigui des d'una tediosa planta d'hospital per on ni tan sols puc passejar-me? No n'és de casual. No arribem per atzar allà on som; tu ets a Austràlia i jo a l'infern, aquí els tens els motius. Què hi fa si són ulteriors o anteriors, apriorístics, essencials, absurds, oportunistes, recurrents o recargolats...

Morir era el darrer luxe pel qual vaig tenir forces de lluitar, però sembla que tampoc no n'era mereixedor. Què hi farem. No cal que hi pateixis, si a fi de comptes, ets tan il·lús com els altres i dónes a la vida aquest valor absolut que sembla que tan pocs ens qüestionem, pots estar ben tranquil, he acceptat la condemna, m'empastifaré de la grisor d'aquest diumenge etern fins que toqui, ara ja no tinc ni l'esperit ni l'autonomia necessàries per oposar-hi resistència.

Et demano, si en tinc el dret, que no m'escriguis més, ni em vinguis a veure, no existeixo. Concedeix-me el petit plaer de pensar que almenys amb tu he tingut ocasió de construir un punt i final amb certa dignitat.

EL BOCA A BOCA.....

Laia Miralles i Puig

laiamipu@hotmail.com

Fa un temps se solia utilitzar l'expressió "el boca a boca" per referir-se a la proliferació de rumors, consells, dites o històries diverses que es propaguen entre la gent, no pas a base de grans campanyes publicitàries o per l'ús de mitjans de comunicació de masses sinó pel simple contacte entre les persones que ara una i després l'altra es van narrant aquestes històries, esdevenint-se una extensa xarxa cada un dels nodes de la qual es connecta amb successius nodes –múltiples, un nombre indeterminat- als quals se'ls explica la història altra vegada.

Es tracta, des del meu punt de vista, d'una expressió no només d'una gran bellesa i poder representatiu, sinó també d'una utilitat inqüestionable. L'àmbit de les converses, la xerrameca, la tafaneria, el parlar per parlar, les relacions socials, el contacte, la conversa, el fer safareig és, sens dubte, un dels àmbits que predominen les nostres vides. Vaig llegir, fa poc, en algun lloc, que una bona part de les nostres converses giren entorn aquest tipus de continguts. Així doncs, les nostres converses no solen pas centrar-se en una transmissió de continguts instrumentals o d'informacions útils per a la supervivència sinó en informacions diverses sobre activitats realitzades per altres persones conegudes, sigui directament o per referència (és a dir, famosos).

Alguns estudiosos han analitzat la rellevància d'aquests mecanismes de transmissió d'informació en la propagació de modes o models i hàbits de comportament. És bonic reflexionar sobre el fenomen dels bars de moda. Us heu preguntat mai perquè la gent sol anar a passar la nit a un bar determinat i perquè de cop, sense cap motiu aparent, la gent deixa d'anar-hi i comença a anar a un altre lloc? O, també, penseu, per exemple, quina ha estat la raó que us ha empès a anar a veure les darreres cinc pel·lícules que heu vist? Ben segur que en una gran majoria, la raó principal ha estat la bona referència que us n'ha donat una persona coneguda. És a dir, allò que us ha impulsat a anar a veure la pel·lícula ha estat "el boca a boca".

Des d'un temps ençà però –i per gran sorpresa i decepció meva-, l'expressió ha canviat: ara ja no és "el boca a boca" sinó "el boca orella". Un dia ho vaig sentir en boca d'algú i des de llavors la seva propagació ha estat imparable. Sembla que l'expressió "boca orella" ha passat de boca en boca fins arribar a convertir-se en una moda; jo encara diria més, en una epidèmia!

Sóc totalment desconixedora del motiu o esdeveniment que ha pogut causar l'inici d'aquesta epidèmia, si ha estat el judici seriós d'un savi en la matèria o d'un personatge amb grans dots de convenciment, una mutació casual en el més pur estil de les lleis de Darwin en l'evolució genètica, la influència d'un misteri indesxifrable... No ho sé, el cas és que s'ha propagat indefectiblement.

Sigui quin sigui el seu inici, he de dir que no ho entenc. L'expressió "el boca a boca", expressa magníficament la manera com la història, els consells, la dita o el rumor en qüestió són proferits, explicats o narrats ara per una persona, ara per una altra, de manera que es van propagant. Per contra, l'expressió "el boca a orella" aporta una vessant significativa de procés acabat que elimina el sentit de propagació de l'anterior expressió. Boca, orella, i ja està. Un ho diu i l'altre ho sent, però què passa després? Ho considero una excessiva preocupació per la concreció dels detalls d'un procés que no té tant importància en la seva pròpia fenomenologia sinó en la seva condició repetitiva –que en l'expressió que considerem ha estat totalment aniquilada. Temo que si seguim aquesta evolució, acabarà envaint-nos una excessiva preocupació pel detall insignificant, l'expressió s'acabarà convertint en una esmerçada descripció de tots els òrgans implicats en l'emissió i la recepció del missatge, pulmons, faringe, òrgans fonatoris, aparell auditiu, nervi auditiu, lòbul

temporal del cervell... però, realment ens interessa tot això? El què volíem era explicar, que després d'això, una altra persona, tornava a proferir el missatge, i una altra, i una altra... on és aquí, el significat de repetició?

Heu de comprendre la meva tristesa per la desaparició inexplicable d'una expressió tan bonica. En qualsevol cas, escric aquesta breu reflexió, la qual aniré explicant arreu, que espero serveixi com a inici d'una cadena. A veure si en aquest cas, el boca a boca aconsegueix ressuscitar aquesta expressió tan bonica, tan precisa i tan útil, el boca a boca.

COM VÈNCER EL SÍNDROME DE BARTLEBY AL S. XXI O ELS CAMINS DE L'ESCRITURA

Guillem Miralles i Puig

guimipu@hotmail.com

“Si creus, tens paciència. Si creus tens, paciència...” Pau Riba

Començament inèdit: què és escriure?

Escriure bé no és fàcil i escriure molt bé és un miracle. Aquesta frase no és un tòpic: per escriure bé cal paciència i inspiració, com més llibres s'hagin llegit, millor, i com més fulls s'han omplert, estripat i repetit, molt millor encara, però, en canvi, escriure molt bé és gairebé impossible. Escriure bé no és fàcil, però és la única aspiració possible, perquè com diu el poeta Josep Pedrals, escriure bé no és un do, el què és un do és escriure molt bé, i per tenir el do i escriure molt bé cal que coincideixin la inspiració, la gràcia, l'haver llegit, l'haver escrit, i una estat espiritual únic que dóna una fluïdesa divina; per tant, escriure molt bé és un autèntic miracle, i arribar a escriure bé, la única aspiració possible. Per escriure bé, cal paciència i no es pot renunciar a viure, veure, riure, patir, plorar i estimar, i odiar, també. Però, no us penseu, tot això és la meva percepció, i no tothom ho veu així. Hi ha d'altres veus que creuen que ni do, ni viure, ni llegir, ni paciència, ni tonteries, sinó que consideren que per escriure t'has d'adequar a uns paràmetres; per escriure bé t'has d'adequar-se molt bé als paràmetres; i si escrius molt bé, és que has complert exactament tots els paràmetres.

Però arrodonint la meva opinió, a mi em sembla que els paràmetres embruten. Els paràmetres dificulten la connexió lliure i sense prejudicis entre lectors i escriptors. No hi crec en paràmetres, i sí en constriccions individuals i lliurement imposades que faciliten la creació per arribar a escriure bé; crec que hi ha moltes possibilitats d'expressió, una per cada intent de creació individual. Els paràmetres obstrueixen. També crec que hi ha formes i vies no descobertes que corresponen a la vida d'ara, als problemes actuals, als nous pensaments i que poden fer entendre noves incògnites que se'ns plantegen. Els paràmetres ofeguen. I si m'he animat amb aquest escrit és perquè tinc una certa por cada vegada que escric, i per vèncer-la, escric aquest text, per intentar veure què és el que em trava o m'impedeix escriure lliurement com en els escrits anteriors al paper de vidre, on n'hi repassava gairebé res. Repassant, repassant, m'he trobat a Bartleby, i crec que potser entre ell i alguns altres m'ajudaran, em donaran un cop de mà, alguna pista que doni llum al meu problema.

Bartleby i companyia

Bartleby és un personatge creat per l'escriptor Herman Melville a la seva novel·la “Bartleby, the Scrivener” (1853). Bartleby era oficinista de professió, i mai va ser vist llegint, ni tan sols un diari; no sortia mai a enlloc perquè vivia a l'oficina (fins i tot hi passava els diumenges); mai va dir qui era, ni d'on venia, ni si tenia parents i quan se li preguntava a on va néixer o se li encarregava un treball, sempre responia dient: - PREFERIRIA NO FER-HO. L'únic escriptor que he llegit que ha intentat associar aquest personatge al problema de l'escriptura és Enrique Vila-Matas en el seu llibre “Bartleby y compañía”. En aquest experiment, Vila-Mats recorre els camins de la més atractiva i perturbadora tendència –segons ell- de les lletres contemporànies, que és el lloc on es troba l'únic camí que queda obert a l'autèntica creació literària; una tendència que es pregunta què és l'escriptura i a on està i què hi ha al voltant de la impossibilitat d'escriure. Vila-Matas recorre l'atracció al no escriure (o l'aversion a escriure) amb llargs períodes d'inactivitat (voluntària o no) que han sofert reconeguts escriptors: Salinger, Kafka, Rulfo, Derain, Perec, i tracta de saber què els ha passat, i perquè s'han bloquejat aquestes indiscutibles grans escriptors. Plantejar-se aquesta tendència a la impossibilitat d'escriure és la única via possible, segons Vila-Matas, per aconseguir escriure honestament.

L'escriptor asturià Xuan Bello, en la primera frase del seu llibre "Historia universal de Paniceiros" escriu que "el secreto de aburrir es contarlo todo". Roger Tudó, en el primer número d'aquesta revista, escrivia que actualment la creació està mal vista i no està de moda, i que tots preferim identificar-nos amb creatius a sou per a sentir-nos més autèntics mentre optem per vies estàndards per les nostres pròpies creacions. Quim Monzó, en una entrevista després de publicar L'illa de Maians (1986), reblava que enfront als "Grans Doctors de la Ciència Literària" ell proposa una narrativa amb un ritme diferent, "hem mamat televisió, hem mamat cine; no podem estar trenta pàgines descrivint el sentiment d'un individu, sense haver començat encara l'acció". En els tres casos busquen el seu perquè SÍ a l'escriptura, com ho volen fer, plantejen les seves intencions, havent-se plantejat abans, perquè no, i a quines coses volen dir NO. Abans de dir Sí i conèixer a què dius sí (cosa extraordinàriament difícil) s'ha de dir No i a què dius No (cosa més fàcil). Però torna a ser Vila-Matas qui més s'apropa al final argumental d'aquest text quan en el seu recentíssim "París nunca se acaba", escriu sorprenentment: "yo siempre tengo una gran alegría cuando no entiendo algo y al revés: cuando leo algo que entiendo perfectamente, lo abandono desilusionado"; tampoc es tracta de prendre-s'ho al peu de la lletra, però quantes vegades aquella borrosa primera lectura incomprendible s'acaba desvelant com una revelació profunda? La resposta la dóna ell mateix: "entender puede ser una condena. Y no entender, la puerta que se abre".

Obrir portes i una pròpia clau

Hi ha una petita veu que em diu que els camins de l'escriptura surten de trobar vies d'expressió pròpies i que és aquesta la única actitud possible per a generar textos i evitar bloquejos. Aquesta petita veu (que no sé d'on ve) em diu que tot ha estat dit en la història, i que per tant, no cal tornar-ho a repetir, i continua dient-me que la meua proposta personal, una clau per obrir portes, podria consistir a canviar el rol del lector com a part passiva del text i convertir la persona que llegeix en part activa i vertader protagonista, també diu la veu que a mi m'agradaria fer despertar en el lector la pròpia interpretació de les coses, indicar-li el camí però no la solució, evitar els discursos excessivament pautats que es presenten com a panacees redemptores de la humanitat; és a dir, hauria d'optar, segons aquesta veu, per presentar retrats, impressions, intuïcions. La veu dirà el que vulgui però jo crec que aquesta proposta necessita treball i definició, perquè no és fàcil definir-se i comprometre's, al contrari, és enormement difícil, i humilment, tot això costa molt, molt. La veu, responent-me, diu que l'aspirant a escriptor té un camp més limitat per a la seva creació amb aquesta proposta, però pot presentar el seu món creatiu personal sense cap afany de proselitisme, sense ànim de convèncer ningú i que a mi això m'aniria bé. La veu diu que potser Bartleby no llegia mai res perquè estava cansat de veure llibres idèntics als llibres de comptabilitat que cada dia llegia a l'oficina, però, diu la veu que no diu res de nou, que no us penseu, que de fet, només es tractaria de la vella fórmula que hauríem de mirar endintre per veure-hi a fora: la honestedat sempre surt observant la pròpia vida, diu la veu, i la pròpia vida no sap què són els paràmetres. Em diu la veu, fluixet, que la nostra vida és la nostra novel·la més autèntica.

DIETARI D'UN RÈGIM EFICAÇ

Ferran Peiró i Puig

annaferran@hotmail.com

Acte Primer – la primera visita, gratuïta

Encara busquen la veritat absoluta?

Qui?

Sí. Aquells que sopen i parlen de política
i amb la panxa plena alligonen els descreguts.

Sí. Jo encara escolto i parlo quan sopo amb els amics.

De política?

Sí, vès. De política i del que faci falta.

I amb la panxa plena?

Me n'haig de sentir culpable?

Són antagònics

Què?

La política cal pensar-la amb l'estómac.

No amb el cap ni amb altres zones.

Per tant, cal tenir-lo buit i alerta.

Si és ple, la pensa marxa

i s'instal·la a llocs més confortables.

Amb més espai.

S'acomoda al cor, a l'entrecoix

o al cervell.

I no. Convé tenir-la a l'estómac

d'allà és on en provenen

els sentiments més nobles.

Hi emana la sensibilitat,

el nervi, l'amor i l'odi.

La felicitat conjunció

dels elements necessaris

per parlar de política.

És per això que per fer treballar l'estómac

aquest ha d'estar buit i lliure de culpes.

Acte Segon – la dieta

Cal ser inflexibles en aquest punt,

la política és un joc

amb el que s'hi juga.

Acte Tercer – menjar núvols i beure vent

Tu creus que els núvols són tous?
Com de cotó.
I flonjos com el mató?
Vull dir,
aquells que són tant blancs
i definits de forma.
Que ressalten sobre el cel blau,
talment com fer un
Traer al frente *al Word*.
No vull dir
aquelles altres nuvolades
com boires, brumes o estrats.
Aquelles ja ho sé que no són
ni toves ni flonges.
Se't desfan als dits quan les toques
i si les mires de prop són transparents.
Jo vull dir les altres.
Les del *traer al frente*.
Aquestes si que són xules.
Quan sigui gran
faré un salt molt bèstia
i m'hi enfilaré.
Des d'allà dalt ho veuré tot..
diferent, no?
Amb perspectiva, a la distància.
Hi estaré còmodament assegut.
i contemplaré cada racó
per tal de que tot estigui al seu lloc.
Tens ànsies de ser Déu?

Aquestes coses només les pot fer
el pare del cel.
I tu només tens 10 anys.
Em sembla que més val
tocar de peus a terra
i que se senti la veu de tots solemnement i
clara.
Des d'allà dalt no et sentirem
si ens crides
per avisar-nos del perill.
Des d'allà dalt no podràs escoltar-nos.
Ens veuràs, d'acord,
però tindràs elements per jutjar
la realitat?
No. La veritat se t'escaparà,
de fet, ni la veuràs.
Estaràs més distret amb la generalitat
i diversitat del món
que amb les seves coses
concretes i precises.
Les que integren el tot.
Com voldràs comprendre'n la
universalitat
si no en coneixes els detalls?
A més, quan vulguis tornar a baixar
et fotràs un morrasso de cal Déu.

Acte Quart – Tinc gana

Ara sí que ja observo
que s'allunyen les primeres nuvolades.
Ho veus com el cel sempre torna?
Aquell blau potent i magnànim
és l'origen i el final
de totes les contingències nuvolàtiques.
Com que està més amunt
sempre que s'aparten els altres
resta ell palplantat i magestàtic.
Però pensant-ho bé
amb un blau ridícul i poc natural.
Has vist mai el color del cel
en la natura?
Va digues...
Una platja menorquina?
Una flor del Maresme o tropical?
Els ulls de la noia més bonica?

Tot plegat, ridiculeses.
Com el cel.
Una immensa ridiculesa
de blau figaflor.
Ara et miro amenaçador
i no em contestes.
Prefereixes restar blau turquesa
i no respondre l'ofensa.

Què ens faries tu, cel blau blaucel?
No ets tu, sino els núvols
els que ens espanten.
Els porten la pluja,
la tempesta, la tempesta,
els llamps, els trons i la pedregada.
Tu en canvi
t'ho mires desde darrera
amb el teu blau burlàtic.
Per tornar a sortir després
amb to burleta
i dibuixar-nos al cel
el teu somris en forma d'iris.
Per dir-nos:
que després de la tempesta
arriba la calma.
Això ja fa molt temps que ho hem
après, però

perquè no baixes una altra vegada
i ens expliques que coi fem aquí?

Acte cinquè - Requiem

Sents caure el teu cos
amb cada pas, amb cada cop.
L'impuls de la veritat
et tomba, et gira i precipita.
Al fons, a la foscor.
D'un pou rodó
profund i fosc.
On hi cauen
a voltes monedes
i a voltes galledes.
A l'aigua freda
translúcida i transparent
però invisible.
Allà al fons n'és negre.
La immensitat d'un lloc tant estret
la condiciona la seva manca de llum.
Imagina:
Uns ulls clucs
un pou profund
un forat immens de foscor
i tocar-ne el fons.
Has arribat a casa
benvolguda veritat.

POEMA FENT EL TURISTA

Sr. Polissó

SrPolisso@hotmail.com

(J'suis l'pornographe, du phonographe, le polisson de la chanson. G.Brassens)

DJEM'A EL-FNA

Retronant el timbal continu
s'inaugura la nova assemblea dels morts,
o transeünts a lloms de sandàlies,
o turistes, en resum.

Bafarades d'encens als ulls,
i de què un cavall m'atropella, ui!
Les motocicletes tanquen un cercle,
aturen i quadren el cicle,
el cicle del temps,
un temps pausat,
amuntegat a les terrasses,
i als terrats.

Zigzaguegen les bicicletes,
que també van en tots sentits,
el mercat de Calaf el palpem
anant cap al sud amb els dits,
en plena polpa,
Cafarnaüm complet.

Fumerades multiplicades
per les torxes de gas a terra,
projectant l'ànima d'un aparent desconcert
que fa que em senti aparentment cautelós.

I cau un terrós de sucre, en cauen dos,
que agonitzen i es desmembren
-socors, branquillons de mental-,
dins el te calent,
a un gat se li llegeixen les costelles.

La nit és d'una altra manera,
perquè ara és a nosaltres
que ens miren diferent.

Plaça Djem'a El-Fna (Marràqueix)

PERMANÈNCIA

Lola Ribó

lolaribo@hotmail.com

PERMANÈNCIA

He rodat molt fins arribar aquí.
M'he entrebancat
i he vençut,
He plorat i he rigut
i amb les llàgrimes
he regat la Flor d'Amor
que et tinc preparada.

És la flor més perfumada
del jardí de la tendresa.
Perenne i blanca,
amb delicadesa l'he collit.
I amb aquestes mans de poetessa
te la porto sobre el pit
per guarir el mal que et mena
amb l'essència de l'oblit.

Accepta aquesta ofrena,
és el somni d'una nena
que aviat es va fer gran.
Recuperada la innocència,
ara et puc donar la mà
i acostar-te al meu jardí
perfumat d'eternitat.

COLORS DE CAPVESPRE SENSE BLAU

Joan Soler i Jiménez

bunyor_de_quaresma@hotmail.com

Resumeix tantes coses ... sobre tot succeïdes a la meva ment durant tants mesos. Resumeix i projecta. No de projecte, sinó de projecció. Un raig de llum ocre verdós es projecta envers un mirall que reflecteix tota la llum, ataronjada pel contacte, i la projecta al mateix temps envers una paret blanca.

En aquesta paret blanca es noten alguns grumolls mal polits pel pintor que anys enrera la va recobrir. No hi ha cap altre modificació, només una paret en blanc, la llum groguenca amb contorns ataronjats i ombres al seu voltant. En les ombres del voltant unes petites espupupurnes de llum que escapen del projector i del sedàs en forma de mirall, que ballen i no paren quietes. Pensaments en

constant projecció, sorgents d'una ment aturada en concrecions estàtiques, però desitjosa de més projeccions anàrquiques que enriqueixin la projecció groguenca amb contorns ataronjats.

La paret enverdeix, lentament, no ... no és la paret és la meva vista que converteix la combinació de colors en un verdós groguenc tirant a kaki. Perdo la vista, les espupurpurnes perden força un so potent i constant sona ara al meu voltant molt intens. Perdo l'horitzó de vista. Els colors es dissipen i la projecció desapareix. Tot roman en la foscoooooor. Els ulls però es mantenen oberts. S'obren

i es tanquen. Conserven com una cèl·lula fotogràfica la combinació de colors. Però sense reflex blanc. Es tracta d'una massa aforme, estampada amb pintura a l'oli sobre un vidre. Un vidre verdós amb una taca aforme verd blavenca i exordida per alguna idea de groc que encara perdura. Colors.

El vidre es trenca. La taca es multiplica en moltíssims trossets petits que cauen al terra. En la foscoooooor.

El soroll de trencadissssssssssa i la sssssssirena de vaixell que espetega a la meva orella esquerra. S'atura el soroll, la trencadissa i l'aire. Dono voltes al meu voltant com el dervix. Perdo la meva raó de ser i reprojecto els meus pensaments a l'aire. Torna a haver aire al meu voltant. Giro, es crema un remolí. Els vidres caiguts a terra comencen a girar al meu voltant. Cada cop amb més velocitat. De cop s'encén de nou la llum groguenca de contorns ataronjats i ara un pèl més verdosos del projector. Aquests cop és tota la estança que s'il·lumina gràcies als trossos de vidre sospesos al meu voltant. Tota l'habitació de colors de capvespre sense blau.

Llimooooona. Aciiid, aciiid, aciiid.

Para Porella
Roger Tudó Galí
era13@eresmas.com

Catalunya està canviant, ara és el moment de fer un pas cap endavant, de jugar-se-la. Sense por al què pensaran, al què diran, si serem políticament correctes, si molestarem algú, si quedarem bé amb tothom, potser per una vegada val la pena arriscar i dir clarament el què volem i com ho volem, no crec que siguin capaços d' il·legalitzar Catalunya i si ho intenten el que aconseguiran és que el poble català entengui amb més claredat el què s'ha de fer.

Aquesta reflexió la faig després del 16 N, dia en què vaig sentir-me orgullós de ser ciutadà d'aquest petit país, les eleccions sota el meu punt de vista es poden resumir així:

- En Mas va guanyar les eleccions, però perd 10 diputats i no podrà governar si no pacta amb algú.
- En Maragall va fracassar, encara que no ho reconegui, si vas a guanyar i no ho fas, has perdut.
- En Carod té la clau del govern, si us plau fes-ho bé.
- En Piqué ha millorat els resultats però ha perdut la capacitat de decidir, ja no estarà al poder.
- En Saura tan si entra al govern com si està a l'oposició ha d'aconseguir que els tomàquets tornin a ser tomàquets.

Les coses poden canviar, semblàvem una societat encallada sense ambició, resignada, sense capacitat de sorprendre. La comparació que faig a continuació per a molts serà absurda i potser de mal gust, però a les eleccions del F.C.Barcelona es va produir el primer canvi i encara que el soci del Barça (gent poc amant dels canvis) no representa a la majoria de Catalunya sí que va ser capaç de triar una opció més trencadora, més arriscada, i més catalana, per primer cop vam poder sentir durant la celebració la frase " Laporta president, Catalunya Independent".

Després de les eleccions, a Madrid estan preocupats, tenen por, estan desacreditant, treient importància a les eleccions democràtiques de Catalunya. Quan tot el que ha passat és que el 16.47% dels catalans que van anar a votar, han triat una opció amb punts de vista molt oposats als seus i no crec que per pensar diferent ja s'hagi de posar en alerta a tot el país i titllar els catalans de potencials terroristes.

Ara és l'ocasió que els partits es mullin, de treure les caretes electorals, si ERC no es baixa els pantalons per entrar al govern, podem saber fins on està disposada a arribar CIU, saber quan nacionalistes són, saber què pensen els socialistes sobre nosaltres i si ens entenen, conèixer quina repercussió té dependre d'un partit estatal, també sabrem fins a on està disposat a arribar el senyor Aznar i els seus successors.

No ens ha de fer por parlar en català, pensar en català i ser catalans.